

БОЖЫМ

Часопіс Беларускіх рэлігійных
думак.

ШЛЯХАМ

*«SUR LA VOIE DIVINE».
Mensuel religieux biélorusse.*

Цена
нумару 40 фр.

Адрес рэдакцыі:
Adresse : Redaction, 61, rue des Ss Frères, Paris (6).
Chèque Postal : Paris c. 628744.

Падлісная цена
на год 350 фр.

У ШЭРЫЯ БУДНІ

Подобна, як пыл можа прымкапаць кожную реч, так шэрай буддзівничына можа пакіраць кожную ідэю і кожную зынку сваім нібачінім пылам забываючы. У кожнай тагдзе людзівога жыцця пыл буддзівничыння ні міне півога, каб на прымкапаць яго штодзення трубежоцам пластам. Гэту зынку можна назіраць на кожным кроку грамадзкага і нанат рэлігійнага жыцця.

Аднае жыны людзкі дух ніколі не мірцаць з пылам буддзівничыння і вядзе з ім заўзятае змяненне.

У доме, дзе гаспадарынь лабілікава рука гаспадыні з кожнага закутка выціраеша штодзення пыл і кожнай реч у такім доме зыяе съвежасцю.

У грамадзкім жыцці разныя ўгодкі і юбілеі да ўрачыстасці даюць нагоду аднавіць тэя відлік ідэі, якімі кіруеся грамадзтва ў сваім жыцці. Якраз цяпер беларускія эмігранты, як можа і дзе можа, урачыста азначаче тришындратні ўгодкі векапамонікага акту 25-га сініці; ўгоды абвешчаныні незалежнасці Беларусі. Урачыстасці, якія падзяляюць з нагоды гэтых ўгодак, ёсьць добраю нагоду сціерці той пыл, які падчас буддзінных заніткіаў лажіцца ў памяці на гэты съвяты акт. Нават сымпсанскія акадэміі з нагоды 25-га сакавіка ногучь аднайці ў памяці ўзделльнікай важынісці і значэнніні акту абвешчаныні незалежнасці Беларусі; даун штурмовікі па гуртаваннія беларускія эмігранты ў рэлы змарагору за визваленіе башкірчыні, прымкапаць старанні для ажыцьляўлення даўно абвешчанага незалежнасці. Бы дзвеяя гэтага змянення новая беларуская эміграцыя пакінула сваю башкірчыні, згадліса прымкапаць усе на-

ныгоды бежанскага жыцця і сланіца на чужыне, але аднайсна рабіць усё мягчымае, каб прымкапаць да хутчэйшага визваленіння роднага краю.

У рэлігійным жыцці пыл буддзівничыння також не абінне нічога, каб на прымкапаць яго якім небудзь спосабам. Найболыш небільшечнай формай гэтага «флюсу» ёсьць абыякавасць. Яна часам можа такім грубым пластам прымкапаць рэлігійныя жыцці чалавека, што потым вельмі цяжка яго аднайці.

Звязаць, што з усіх хваробаў нашага веку, наўстрашнейшым звязаніем ёсьць абыякавасць у рэлігійным жыцці. Такі чалавек пібы ракуецца перыкам, а ў практикі нічога ія выконвае з того, што наказана вераю. Неаднойчы гэты сумнівны факт можна было начуць нават з вуснай сучаснай Сынціцайшага Айда. Каб інераканіца абітам, як широка распоўсюджаная гэтае пагубніне звязаніца, ія треба хадзіць далей за прымкадамі. Варта толькі, каб чытат затрымаваць на ма-мантін у гэтым мейсісі да спыніц самога сябе: «Ці я выконваю свае штодзенныя абыякі так, як гэта павінен рабіць хрысціянін?», «Колькі разоў у дзень, перш чым нешта арабіць, іш сказаць, чы сябе пытала: «Што Хрыстос зрабіў-бы, іш сказаць на майдане мейсісі?» Праўдападобна мала знойдзеніца такіх, якія на падобныя пытанні змогуць адказаць: «Як та часта рабіў». А між тым мы мусім заўсіды так рабіць.

Праўда, у тых выпадках мы — людзі — заўсіды выпраўлялеміся людзкую слабасцю. Быспречна наша слабасць ёсьць фактам, з якімі трэба лічыцца, але ведаем аб гэтым не толькі мы, аб гэтым яшчэ лепш ведзе Бог і таму не пакінуў

нас без дамагої. З Ягона полі Христови Святы Царка має шмат розных способів, каб супрацьгніти слабасю, ажкынъ веру ў чалавека, ажкынъ у тамки релігійни іші. Таки способів і сродкінъ бесь: добрыя проказы, сълти, уличастікі, багаслужны, розныя забрудні і іши.

Наиболѣш пацнагоны приклады для кожнага хрысьянія бесь жыній і дзленіе нащага забуйні Ісуса Христа. У чысьце вожніхах падзюй з Ягона жыній устаноўлены розныя сълти. Якраз інерп ёсьць час Валадка Посту — гэта час успеніі 40-дзіннага посту Христа перад пачаткам Ягона пачыслеское дзінні, і аднажысіца ёсьць час падзрэхткі за наявілічнію сълти Уваскрасеніем Хрыста.

Сам пост з дробныя ахвярамі і пастурмамі насыто ад некаторых стравай і ад гулкіну ў Імя Христа ёсьць матутным дзінні, каб съцернішую будзінніцы з яных паводоў. Хто ях хот, але эмігранты ў часе Посту, які падхрэблювае хрысьянін за ногдан спаканым найбольш раданастанага сънта Уваскрасеніем Христа, можа лёгкіт юзіні, што мы им толькі эмігранты з сваё зінне базыкучымы, але мы агульн італьянскі илougувачны эмігранты, эміграт, а наша нечынна базыкучыма ёсімі Неба. Хутка нечын пост і той, хто яго захочаў, з вілакаю радасцю будзе на Вілакістен узделыўшы ў смесе «Христос Уваскр.»... Таксама хутка нечын наша дзінніе жыній з граба будзе адмісці ў нашу вечную базыкучыму — і было бы ніевадна вілакою стратою, калі-б некому быт будзінніча, мы так прысыні духове жыній, што душа не эміграт з уніцца ў Неба, але апунусціць — б за вечные затубы.

Каб не дапусціць да такоё вілаке страты, каб першасергач чалавека, установлены шмат сълті і пабокных практик. Можа часы неаднаму выдашоша, што их ёсьць ак замашт, але гэта злеза таго, как юх некаторы з іх змаглі закрунту сэрца і душу чалавека, узрушыць не і спрасыні прикоўкаючы да эмікі: «ны».

а. Лей.

СУЧАСНАЯ БАЗБОЖНІСТЬ

Базбожнісныя імі быт вынаходам дзвінагата веку. Ужо прарок Давід пісав: «Сказаў дурань у срэды: Німа Бога!» (Пс. XIII, 1). Нават у пабожыні час спрадвічна не бралася базбожнікі. Аднак ніколі да гэтага часу базбожнісція не пімімала такіх пагранічных разъясненій і формул, як ціпер. Сёння мы съвездамі, як шылінгірамі, дзіркіні мною базбожнікам пабольшыць свае ради.

У аблічы гэтага небіспекі траба паважна прыпісаныя да гэтага разгната зъяўлішча, каб малі иму супраназіені.

Газорачы аб базбожніках, траба ведаць, што імі ўсе язылопакты, якіе базбожнісція запінаныя на ўсім савецце. Пляны гэтага іншук з разных баку і разномі дарогамі.

— 2 —

Некаторы з гэтых практикай так уздымаючы лушу чалавека, што агульн для такое лушу зыніе шылак будзіннісці; настав дзімачою чирчены трациі сваё, балючо ранинчы чалавека, астрыт. Широканедама а. Матэй Кролі-Баю, ікі запачткавау прапаганду культуры Христа-Валадара Любобі ў кожнай хрысьяніцкай сім'і, апавядалі шматлікі Узрушчычны абрэз з жынініх съм'яў, які ў сваіх дахах урачіца абвесті Христа сваім Валадром. Альбіна а. Матэй адзінчай убогую работніцкую сваю, якую има чирцеля. У белым памешканні лежала юнка хворая жонка работніка; з кожнага кутка пакойнікі пелкі беласынью, толькі образ Христа — Валадара Любобі красаваўся на покуці. Гледзячи на спрэпненне хворое і ўсе сім'і а. Матэй звынірӯці да іх, як да ведмы наиважнейшых людзей з спачувальнімі словамі. На гэту хвораю адказала:

— Ойча, чы не ніяшчыні! Мы цирпелі, гэта прада, але мы цирпелі з ім — пра гэтых словах ная звынірӯці да образу Христа... Мы плаці, гэта прычына, але мы плацімі з ім. Ін на сучаснай ёсі ўсіх турботах, йн злагоджіў ўсе нашынія прырэнтні! И кім хворое, звязаны иншайчынным бліскам, съм'ячым, што яна гаварыла шыркую прадуду. У гэтых дозе, зде было толькі ўбітот і пірненчыя, якіе было на сіледу прыгубненія. Там кожная падзея, кожная зъява на бары, глыбокага надпрыроднага зъмету, спрасада тыл будзіннісці, бо там Христос быт заўбідні госьцем.

Христосава Царква мае ніячмарычны скарб разных способіў і матчынскімі супраць будзіннісці. Ни будзе ўсіх ўсперадніх у разах ніяліцай артыкулу. Аднак дзялі будзе вышыннавеленых прысадаў, каб узбудзіць цікаўласць да іх прынамісі ў людзей добрае полі. Варта пазнаніц гэтых способыў і карыстацца імі ў штогодніх жыніях, каб з гэтага жыніка стравіць тыл шырко будзіннічы і настав наядрабнейшы свой учынек наікіраваць да вілаке маты нашага жынія.

а. Лей.

такінчы, якія бытшам стараючы шукачка Боскасць, але шукачка дрэні і таму не знайхоўшы. Адны з іх прыымкімі да матэрыймільных тэхнік, ханел-і Біга вільвіць нейкім матэрыймільным інструментам, або доследам. А таму, што на зрынках тэхнікі ў замчанні не надпрыгодна, але базбожнікі ўсіх відуль, тым гэтае дзіннікі сунінічы ў існаванні надпрыроднай сълти. Але больш разуму за гэтых базбожнікі бытшы шапце, які-б даказаваць, што има сонца, бо ды яго на можа ласташа съвішь шапам.

Іншын Ядуць крыху далей. Замест матэрыймільных доследаў, яны хочуць успішнія Бога пачунычы-матэрыймільных панініц, і яснае рэч, гэткі панініці не могуць успішнія Боскасць, бо за Бога вілакі ў першую чаргу нутрана зуспішыць акт, і іншы акты і панініці ўспішнага гэтых пране. Не зміжоўшись з дзакладным разборам гэтых базбожнікі тэорыі, скажам коратка, што яны самі ў сібе вельмі хіткі, а доказаў існаваннія Бога ёсьць так шмат і такі разнікі, што панініці, што гэткі базбожнікі-тэорысты николі не могуць на добрач час трыміць сваі тэорыі ў добрыя веры. При тым гэтых базбожнікі агульна ёсьць нішмат.

Вілака колькава базбожнікі стварылі больш простым способам. Гэтая будзьць так звычайныя практичны базбожнікі. Некаторы з іх аточэлівіць ражлію з дробныя міксаўшымі абрэзамі, або назват з забабонамі, якіх трывоючыя мілаславедчыя вернікі. Адхідаўчыя гэтыя забабоны імі азіюць і ражлію. Ні шмат рознініць із іх тым, якія наяткі съктарбу ўзваюць за алізную «закладскую сілу» на карысць недаверства. Эзторымілі панінічай нейкай съкітары і панінічы супраць ражлії. Такія базбожнікі стаюць забабоны да такіх, якія памыліны тэяці, вылілі ях разам з памыліні.

Значна большы прыцэн базбожнікі спадржае маралыні ўзладзі і злачнінісці. Падобна, як у гільзі множыні рабантва, так у немаралыні аскрэдзілі зноўніць базбожнісці. Распушыні і злачнінісці Божыя прыказаній стаюць страшнішыя пагрозам. Дык как заглушиць голас снайто сумленны, яна хадзіць у гурт базбожнікі, вышакі тымі курантамі, якія хадзіць голаву ў сінгел перед північнай небасцікай і ражлікі ракімі.

Там дзе на зларэжаваю падзапущу базбожнікі съягі і начапілі кріцічна крыжы съятымі, вынічнічы сълітартар, там пуставялі шматлікімі наімнічнай кашнінграційнай лягірзі, а наізлічанай тайні і юйна паліція здушавала і наіменшыя прагніці свабоды думкі. Словом, там можна было пераканаша, што чалавеку да базбожнісці і што ў яго забірае. Там вілакі, чаго варта жыць баз. Бога.

Ни шлях з гэтых фактураў зрабіць азінна разуму высанавак, што плюніюць лептуну будучына пароду і сіло асабістсці, траба быт місці на пераканані, што апуніць гэта матычна толькі з Богам на аснове Ягонаў прыказаній, а базбожнікі ўсіх відаў і алеману ёсьць толькі разбурылікі і школднікі ў народзе.

— 3 —

ТЫІЯНА

(Праця 10-ч).

РАЗДІЛ 7-й.

Завутольні зносіни.

Випадає якщо занепаця наїболові брилкім на-
дужимчим площинами гому, якоти шукає за-
даневалені на бессаромінських засобах ву-
личних паводзів, які растаслюють заразляють
себе на працькій. Да ўсіх працькій недавно-
ленасці прынадлежныі площині зносіни, аж якіх
была гутарка ў патріархічных раздзелах, завутоль-
ні зносіни маюць якщо слае асабліўны працькі.

Другая іншырчанская хвароба гэта пранцы, або
сміфіс. Яна таксама перацісця мікробамі, да на
голі працькій зносіни, але дастатковы за-
грунтуе пінгітага прадмету, яким ко-
лемчча часткаю целя, зле ёсьн маленкія пашко-
лікія шкуні, каб заразіцца. Часта заражаніца
праз пандаукі, калі вусны чуши патрэсканы.

Нічога пасыль заражаніца звязаніца на целе
ненічкі і небольшіх падзвірок. Хвары часта наяві-
ла зауважае гэтага першага аб'яву хваробы;
зрештою вадль хуткі зінкіе.

Калі занікніць лічынныі ў гэтай стадіі, дым
атрутная зараза пранцы пранікае ў кроў і ўсё
нела стаціца заражаныі ли наступае другая ста-
дыя хваробы. Праузленіца іна таго розні: з'я-
віцца вясілка маленкіх чырвоных плянін, або
тварыння перад у ротнай падзі, затокі наху-
воні і пад.

Энергічныя лічынныі ў гэтай стадіі жоха-
юці ўзімісткі арганізму і азімі хваро-
бы могуць занікнуць, здароўе сік так можа з'я-
віцца, але траба ведзіць, што заічыніца ў гэтай
стадіі хваробы не змікае кухтчы, як па дуга-
чным лічынні. Апошні часам звязану зы-
віцца, што сама зынкіненне азімі хваробы мо-
жна быць вельмі зноўнім, Была, калі хвары наяві-
лішыцца зусім усунутым з усіхніца.

Агурам усе візірчанская хваробы брилкі, але
найгоршы з іх і азіміца наїболові распуш-
чанія ёсьн зльве. Вось некалькі слоў аб кож-
най з іх.

Першая назіваніца гаптарія. Вылікісця яны
маленкімі мікробамі, якія перацісця праз
плошынны зносіни. Разінкізація мікроба вельмі
кутка і некалькі дзён пасыль заражаніца выкі-
даюць першы азімі хваробы: сваеслабіе вы-
дыханіем гною.

Гэтую хваробу адноса лёгка можна выя-
чыць, калі пачыць яе лічынныі неадклады і павік-
ні. Калі ж лічынныі адкладлы, дым хвароба спры-
чиняе страшнай іхречынне. Потым іногда
спыніць выдыханіе гною і гэтая немац можа
астацца на ўсіх жычыні. У жанчыні яна звычайна
выкаіе базілітасць, калі ж на пачынках
стадыях хваробы і родзіцца дзені, дым заражан-
іца часткаю народжаніем і слеменіцу. Выстар-
чаве калі юнія вочкі дакропіцца да якое не будзе
заражаніца часткі раздзеловіх органаў, каб аслеп-
ніць.

Страніцце іншыя сібе за вычленага, жанчыні. Кут-
ка хваробы заражаніца жонка. Нічанская мала-
дзіна сожне галы на пачох, бо не жыцьце атру-
чана і члесна і маральні. Жутка бачмыні тык,
якія надаўна цвілі здароўем, а хуткі пасыль

сужніцтве пачынаюць хварэць, якінці і па-
ніногіх галох іхніх у даміні. Хвары на пран-
цы могуць раздзіц зязней, але найчайшыя гэтыя
дзені розініца пакрітага раной і на часы для
сабе хуткі ўзімі. Часам аднак заражаніца, што
хвароба набірае моцы па галох, каб на дзеленіні
нічнічыя сіле ахвяр.

Нічнічайная абаронната скруту перад заражаны-
нем у завутольных плошынных зносініх, якія
Уладак найчайшыя заражаніца ў п'яніні стаці, ка-
лі алкаголь замуціць розум і разбудзіць паклады-
нісць, якія не злакае на іншыя сродкі асвя-
ржанісць. Лекары аднагоўдна ўзыходзяць, што
дзік іншырчанская хвароба з'яўлілася на чале
натуры гэтай хваробы ёсьн тое, што яна жадле-
заўвіці.

Ёсьн годкі адно изўяўе застрахаваныя пе-
рэд гэтай заразай: чыстые жычыці. Для застрахо-
вага мужчыні паніні быў справіл зусім іспані-
і іспаніскія пурпур, што бы іхнікі не дзікілі
себе на грачыні і будзілі зносіны. Испанія ста-
коўскіні, хістакіні заўсёдзі візіту.

Хто супару сілнікі не пастасці ві-
зінічнікі! «Ні», хто можа тайком падтрымбуюць
хаданіе, скарыстаць з ногаты, каб дзікілі
свой сон, той пры першай спакусе можа ўзімі
і гэты пашынен тажка сік падрэхтаваным на
тое, што туну аудзіць аднаразовую, кароткотраўм-
ную ілесную прыемнісць траба будзе апічы-
ваць страткою свайго чысціні і чашыні слеа самі.

РАЗДІЛ 8-ы.

БУЛЬД РЫЦАРАМ.

Эгодын з Божаю волія большасць людзей
прызначана да сужніцтва. Сімейніе жыцьці па-
вінна дзік іх стаці крыніцай найчайшайшай,
найпрыгажайшай, найправільнайшай радасці. Пра-
зівідніцца пашысця на зноўшэні ў бал-
бай салі, у кінотэатрах, у публічных куточках, па
прагулках, у спорце і тым падобных разынках;
іншы перахоўвацца ў замашані ўшыні, і узрасте
на глыбокі, чыннай і чистай любові сужонку,
бандку і дзіцей.

Неабходны умовай, якакія наявіле да іншасція,
бсыдль азімічныя зноўшэнія мужчыні да жанчыні.
Калі пашынен ў ёй бачыць саброту жыцьця,

верніца прычэпіцца і матку сваіх зязней і згозі
з гэтым азімісція да не. Такі сівенасцілізіз
приходзіць сам сабою; иго траба зазібніць, пера-
магаючы ніжайнай натуру. А здабыць, яго траба
зарыніцца перад шматлікімі ворагамі. І гэта
бсыдль зদанінм дарастацця маладога мужчыні,
каб сабе уміжыць вырабіць і прысвоіць голія
хуткі падыход з булчай сужонкі. Акурат у га-
лох фізічнага і духовнага засядання фарму-
еша яго панініе аб жанчыні. Гэта ёсьн бын-

(Праця бузэ).

Паводле кнігі Шльтзін «Du und Sie»
апрапарнава Васіль Друя.

НЯЧЫСЬЦІК

Апошнім часам у розных разлігійных кругах сінегеральі сунуны факт, што ў сучасным пакацінам ін толькі візьміші, але наўст нічысіцікі, што часам наўст рэвюна закрывае гэту спрану. Але з другога боку скрыў гэтага абстыйнага умашчану парушэнне гэтага пытнання ў самых асноўных пунктах, бо жельга маучыць тады, калі з мубчаным карыстаць заражаніе сіл.

Нічысіцікі прычыні агульнага недаверства і шуканіку прычыні недаведу ў нічысіцікі сілу, ін чирака сінегеральі, што карані гэтага зьявішча знайходзіцца галоўным чынам у тым факце, што мячыца за гэтага часу галоўной крынічай фармавання панініціі ён нічысіцікі быў і ёсць народнай творчысці: казы, легенды, міты і прыказы. Танічысіцікі сіла выступае вельмічаста і пад рознымі ізразамі, як: чорт, шайтан, нічысіцік, ліхое, злое, насланне і агулам поғані. Уласцівіць ўсе гэтага назову ёсьць толькі побознанымі акрэслівінамі таго самага чорта, бо побаженіямі старанствамі беларускіх значыцікі наказвалі інклюзіі ужываніе слова чорт.

І ёсць гэты чорт, ін агулам злое, у беларускай народнай творчысці быўча часть фантасмічнага. Там ён сапраўдні «не такі страсны», як яго малююць, а малююць такія на страсны. Гэта часці жалогонію чорнікі, якога можна і абурнуць, і насымяціць, і наўст выкарыстоўці ягона прыслупі, таму якож патрэбны яго вельмі сцярацься, бо «злікіе кірழы» наўст і чорт не любіць. А супраць бабай, дых гэты чорт зусім бязразумны, «баба і чорт — адно другога не баяцца», або яшчэ пісціць: «Баба і чорт зляведзе».

Быспрэчы, што дабрадушнасць і лагоднасць беларускага народу мела рашаючы ўплыў на фармаванне постнічорта ў народнай творчысці, таму і вышы ён такім бясцікодынам, які альгачана чиста фантасмічны. Чорт з беларускай народнай творчысці акрамя назову, які мае піноніга суподынага з сапраўднікамі: нічысіцікі — злымі духамі. Да гэтага твора сінегеральі, што беларускай народнай творчысці з гэтага гледзіні на становішчы вынікнуць; у іншых народу можна наўпіраць атоль самое. Дык нічыя зілу, што сейнікі такога «чортас» шмат хто пакажаць на прыніце. Па прычыні чыніць ужываніе розных зваротаў мовы, дзе сустрэчаніца слова «чорт», але нічысіцікі ін пазбукена ўсклагама дэмантінага амвесту.

Абрызі і малюнкі нічысіцікі так-жа тварыліся пад уплывам народнай творчысці. Прастадзвініца нічысіцікі духу майстэрскім спосабам атупілі цижка. Тут магчымым толькі розных сымбалі-

Беларуская літаратура, калі выводзіць асобу нічысіцікі, дык ін інакш, як запісваючы яго за народнае творчысці.

Багаслобускіе панініціі ўзныхіх азных духах, здзеля юнітлікіх незалежных ад народу прычыні, быўшы замалічаны да таго, калі народных масак, як і ў ассярэзілі інтэлігінані.

У выніку ўсіго гэтага сучаснае пакаленіене перад сунумініфактам жалогонію наўзінініх духаў.

Адкулька можна пазнаць іх?

Для сінегеральі науки справа нічысіцікі амаль чужка. Праўда, філізофы часам закіруюць гэтае пытнанне, але наўчальцікі аблікоўваюць гэты сунумініфактам лукай агулам і лакладніні ў сунумініфактам, ін вінікні. Таму алізіюююююю веды ѿ наўчальцікіх духах астасенін, як і заўсёды была, барагасці. Толькі адтуль можна і трэба чэрэць іспытвальную веду ад наядырнічанага съекта, а тых саміх і ѿ наўчальціках, ба барагасціў апраценію на непачалыніх Божымі аўб'уліні. Пазнані гэтага справы неабходнаю кожнаму чалавеку, бо кожны з нас штодня спатыкаецца з пытнаніні і звязкі, якія беспасдрэдна, із пісціціяў звязаны з наўчальцікімі духамі, але не забуйваюць гэтага.

З аўпіленняў ведама, што на начатку творанінага Бог стварыў чистых духаў — ангелу. Усе іхны былі стварены добрымі, але мусілі прыдзіць сэбя прарабы, падчас якога частка ангелаў згрыхніла і ў іх саміх адпала ад Бога — сталася чарвякі, ворагіні Бога. Прічынай граку адпільных ангелаў было гордасць, якое ад таго часусталася агулам пачаткам усіхага тварыні (Эклі. X, 15).

Сапусціўны наўлішчата пысціцікі быў наўгоршчыні, якія старыя рымскія прыказы, таму і наўлішчата зілі дыхамі Божімі — ангел, пасып часу граку стаўся наўгоршчыні і наўлішчайшыю істоту — злымі духамі, чортамі. Любіў да Бога і да іншых істоту ў яго замінілі ў нічысіцікі да Бога і да ўсего існуючага. Замест добраўчылісці звіяўліся жаданыне руйнавані, і бунтавані; гэтае жаданыне ніколі не дзея супакою нічысіцікі, а праз іх ўсім іншым сатэрнінамі.

Чартарская гордасць прыніла нічысіцікім хваробным формамі жаданыні ўзлаць. Ненасытнае жаданыне панавае і мучыць кожнага, хоць толькі падзядыса пад узду нічысіцікі вымүшліцца ў тэксте. Хочы над мейсцамі страсных мукай, хоць наліжогонію істотамі, нічысіцікі мае бытам нейкі ўзлаць. У апраністай цемеры ён «съвініц» сваім амврэднелымі светамі сваім падзінавінімі.

На век веку злы дых не можа быць аблікоўваним па ўсюго таго, што ёні добрага па-за ім.

«Чорт, як лебі рыкаючы, холіці, шукаючы како жэрці» (І Пітры V, 8). Усе сілы ён наскіроўвае на тое, каб сапасць добрае, затыцішь прыложае, засмучыць шыльдзініе, упойдзішь шыльдзініе. Голькі лукай прыроўдзі і разум агнелю астагаўся ў нічысіцікі такім, якім быў створаны, але ін наўкрапіўшыя вільчыні на зло.

Нічысіцікі ён могуць быць аблікоўванимі да чалавека, бо чалавек іх быўся заубінымі да-корам, што такі слабы і недасканалы можа лічыць іх вілікіе ласкі і наўгаршчыні і да Бога, а іншы, нічысіцікі, быўшыя таікімі вельмічыні і лас-каналамі пры грэх стадіі наўгоршчыні нечысіцікі і агнелю, якія толькі ёсць на съезіне. Таму іншы старанінамі прыесьціўлюць людзей да граку, узлобіўшы сібе.

Ни раз можна пачуць пытнанне: Чому нічысіцікі дана такая матычмарсць, спакушаны, ліх-дзей? У гэтым ёсьць Божая тайна, але матычмарсць, што ў гэтых чыніцах і наўгаршчыніх вілікіх істотах не вільчыні выстайліяе конікі славітага «кампета». Вартыя толькі ўжажні запікініці, азкуль тымі прыходзяць на галаву ліхі намеры, паганыя зумкі, любіць тымі нічысіцікі і ўскіні ѹшанія злобы, каб съвініці, што не заўсімі ёнімі прычынаюючыя чыніца іхніх намораў, злініяя кінка і шылініяя прыклады, — але вельмічаста іхны бурашы ў нас саміх і маюцьней нікі прыходзіць пачаткам. Але гэтыя піянеры гаворыць вельмі малы, а наўст і зумі-шылі не гаворыць і злемі гэтага чыніца мы чыста и ну-прычыні із-заду, якраз да тых тайбічных подзініцтваў нічысіцікі. На дарогах і месцах, зде чалавеку падзяліцца на пагражаніе небяскімі позыі старанін пастаўніх розных знаній з асцірагомі, але буда нашага пеку, ніт аз наўбільшай небяскімі, аз наўгоршчыні порага людзкога роду, але нічысіцікі стадіі вільчыні не асьцерагаць. Картысточкі з гэтага — ёні быўсячына разгульна па съезіне, рыхтуючы свае каведныя плюні для загубы іншых душы.

Людзі, якія трапляюць на падон злых духаў, часам запозіціяўцаюць тэзіс. Часам гэта здзяяцца толькі перед самай сімеры, калі ўжо пачнуць слабечы злі з душы з целам, таму берадзічніці падзініцтва зілі сімволічнай атакі і жахнай падзініцтвы і наўгаршчыні. Наслухаці прыкметы пойдзі праўды, наўгаршчыні лягота ногата, калі з пісціцікі на пісціцікі зілі жаданыне злата: кожнага яго слава — гэта спратаў прыходзячыя хлускі. Чорт — башкіца хлускы. (Ін. VIII, 44).

І наўгаршчыні праўбашкі чорт ў образе звязкі, наўгаршчыні зілі сімволічнай атакі, наўгаршчыні пастаўніх звязкі, наўгаршчыні падзініцтва, наўгаршчыні пісціцікі, наўгаршчыні пісціцікі зілі жаданыне злата: кожнага яго слава — гэта спратаў прыходзячыя хлускі.

Алі таго часу і да канца веку нічысіцікі сіла не ёсць супакою чалавеку. Нічысіцікі пад разнымі атбічымі і маскіні старанін падзініцтва ў чалавека. На раз «чорт прыківецца ангелам сімволічнай» (ІІ. Кар. XI, 14), каб звесці чалавека. Злы дых не змеіхіні между ў польскіх, хутусы і злобе. Тобі, які думае, што «вілікія кірழы» і чорт на любіць страснына памяшаны. Злы дых мае ненасытнае жаданыне злі. Як злосці нарасті на целе — рак, чым большы расце, тым большы спрычынік болю і тым большы забірае

соку ў цела, падобна і нічысіцікі, чым большы робіць лік, тым большы распальвается жаданыне шыліні. Німа такого чорта, якога можна было бы-чымнебудзя залобіць. Нават і народная творчысць, якія засмучылі шыліні, азкуль тымі прыходзяць наўгаршчыні тую бабулю, якую ставіла сімволічні перад Христом і перад Ліошынамі на абразе Страшнага Суду, камуны: «Ня падаю, да тэ сімволічні быў, дык якімі лягут узлосці да яго».

Калі хтось меў нічысіцікі быўшы ў наўгаршчыні, ін білешчаных канініцтвах, ці ў Вербозе Карту-скай, той мог бачыць частку пекла на звязі і людзей, іншы выконваючы чартобскую службу. Жаданыне мучыць іншых у гэтых людзей тады жа.

Але на тэбя хадзіць аз, як у канініцтранійных ліхіх, каб убачыць сілкы нічысіцікі на звязі. Ужо да вяліку чорт стаўся «багам звяза тэатру» (ІІ. Кар. IV, 4) і на кожным кроку наўпрымі выстайліяе конікі славітага «кампета». Вартыя толькі ўжажні запікініці, азкуль тымі прыходзяць на галаву ліхі намеры, паганыя зумкі, любіць тымі нічысіцікі і ўскіні ѹшанія злобы, каб съвініці, што не заўсімі ёнімі прычынаюючыя чыніца іхніх намораў, злініяя кінка і шылініяя прыклады, — але вельмічаста іхны бурашы ў нас саміх і маюцьней нікі прыходзіць пачаткам. Але гэтыя піянеры гаворыць вельмі малы, а наўст і зумі-шылі не гаворыць і злемі гэтага чыніца мы чыста и ну-прычыні із-заду, якраз да тых тайбічных подзініцтваў нічысіцікі. На дарогах і месцах, зде чалавеку падзяліцца на пагражаніе небяскімі позыі старанін пастаўніх розных знаній з асцірагомі, але буда нашага пеку, ніт аз наўбільшай небяскімі, аз наўгоршчыні порага людзкога роду, але нічысіцікі стадіі вільчыні не асьцерагаць. Картысточкі з гэтага — ёні быўсячына разгульна па съезіне, рыхтуючы свае каведныя плюні для загубы іншых душы.

Людзі, якія трапляюць на падон злых духаў, часам запозіціяўцаюць тэзіс. Часам гэта здзяяцца толькі перед самай сімеры, калі ўжо пачнуць слабечы злі з душы з целам, таму берадзічніці падзініцтва зілі сімволічнай атакі і жахнай падзініцтвы і наўгаршчыні. Дзякімі пісціцікі зілі жаданыне злата: кожнага яго слава — гэта спратаў прыходзячыя хлускі. Чорт — башкіца хлускы. (Ін. VIII, 44).

І наўгаршчыні праўбашкі чорт ў образе звязкі, наўгаршчыні зілі сімволічнай атакі, наўгаршчыні пастаўніх звязкі, наўгаршчыні пісціцікі, наўгаршчыні пісціцікі зілі жаданыне злата: кожнага яго слава — гэта спратаў прыходзячыя хлускі.

Алі таго часу і да канца веку нічысіцікі сіла не ёсць супакою чалавеку. Нічысіцікі пад разнымі атбічымі і маскіні старанін падзініцтва ў чалавека. На раз «чорт прыківецца ангелам сімволічнай» (ІІ. Кар. XI, 14), каб звесці чалавека. Злы дых не змеіхіні между ў польскіх, хутусы і злобе. Тобі, які думае, што «вілікія кірழы» і чорт на любіць страснына памяшаны. Злы дых мае ненасытнае жаданыне злі. Як злосці нарасті на целе — рак, чым большы расце, тым большы спрычынік болю і тым большы забірае

Але у цих апошніх хвіlnях, коли душа раз-
лучена з целю, наїчайський юж запознає знай-
ськи рутувак, але таго і сама душа биває так
заневраєнім, що як-
ви виправавши великий шкоду. Дзвія гтата треба себе

захучасу належна юїць твоу небісноспеку, яку
нам рухте на кожному кроці, наш поти вораг
— ичніцький — і на пашкалавані стараний, каб
гтую небісноспеку аблінну.

Манах А.

МОШЧЫ СЬВ. ЕУФРАСІНІ

Перанісення з Ерзуруму.

На менш цікавим, як жиньй съв. Еуфрасіні, єпісъ гісторія як съв. мошчай.

Хутика паслья съмеры съв. Еуфрасіні для Еру-
залиму настали неспокойні часы. Турки начали
награждані Святій Землі. Шматків манахі, які
тады знаходилися у Ерзурумі, перед турецкою
небісской старадлії загубляли пакінусь съюзоте
места. Незадобу перед тутым занявішеним мо-
чом съв. Еуфрасіні на некі часі бывалі перенесені з
Таадолійською манастыра ў манастыр ала. Кармал-
тау. Аб гтатом факте знаходилися кароткія за-
земка у Панібрехі. Кармалты пришли Полані-
скую зустрічу за съв. Еуфрасінію Александрийскую
дачку Пафнічній і упісалі їй у съве літургійчина
кінгі.

Нядобу аставаліся съвяті мошчи прандоб-
ше у ала. Кармалтау, бо юж у 1187 г. турки
султан Саліхом займає Ерзурум. Магаметянская
Улада варожка відносилася за хрисціністю, але
на початку было дзионоліе хрисцініні спакі-
ни вималядані в Палестині і забірціз з сабою
свое съвятісті. З гтата спарториста юхіоні-спа-
вінскіх манахі звехалі з Ерзурумом, забіроючи,
як віліні скарб інтенісивні ришткі съв. Еуфрасіні.

Як і колі перафірія яни мошчи ал ала. Ка-
рмалтау інікі вестак іні.

Манахі мелі немер перанесні мошчи проста
у Полані, як ал гтатом съвятісті народні пера-
каз. У тутым падарожжя яни мелі юж лаекши-
аже да Турума, але тагачанская варожка алюсіні
між кінускій і полашкіні кінізі мелі пераши-
дзіній ладініуму падарожжя. Манахі ви-
пурлілі ў Кіні і паджамілі фів, мошчи у Даль-
них Печорах Кін'якага Пінчарська оланстыра
пры шарке Дабрівському. Там съвяті мо-
шчи спачвалі поштії вакі ў съвітраній замаві-
нне. Кропіка дамавінна быва альчінена і прыман-
вана к съвінні, а мошчи закріплювались.
У талавах знаходіліся абразіс съвітто і перад ім
зубців гаруда ляпінніді.

Можна дагадаваніша, що манахі, едучі з Еру-
залиму, зразу затримались у Кіні і далей не пра-
бавалі йісні, бо у тутом часе, коли алібвалася гтата
падарожжа, тета значмы паслья 1187 г. на Ук-
раїні і ў паузійній Беларусі быві великий неспо-
коїній часы. Нядайна перед тутым у 1185 г. По-

лаўчым разыблі злуччания дружыны Северских
князей на чале з Ігорем Святославичем; гтату
суміну пазове юславів ўттар несвітровіе паз-
овы «Слона а палку Ігараве». Паслья гтата Поля-
нікі логута непакойі Україні і паузійній Беларусі.
У Поланіку у тутом часе князію Уладзі-
мер Валадарскі (1180-1217), княжніе які бы-
ло паузійні спакінны, таумі кілі манахі маг-
лі засвіти за Турума, напітніца дашибілі і до Поль-
ашу. Аднак факт асташа фактам, що мошчи
асталіся у Кіні.

Некатория залитніе царкоўные гісторыкі
юж тауні были звінчнілі юлагу, што новат у
найдыскліненіх апісанініх Кіні-Пінчарськіх
Лаўры нічога ні кікансі аблік, якім чылам і
кілі перанесені тутым мошчи съв. Еуфрасіні. Гтата
матыніа вынівненіца тутым, що мошчи былі там
прыменены толькі да часу і толькі пераходам,
як гтата выходілі-б з упомененага вышай пера-
казу.

Стараніні перанісення ў Польшчы.

Доўга аставаліся интенісивні мошчи съв. Еу-
фрасіні у Кіні. На гтата злакілася имат гісто-
річных прычын.

Дробныя войны Уладзімірскіх князей XII в., ў
XIII в. замінілі татарская небісность. Беларусі
татари не занілі, але часам заходзілі даволі глыбо
на беларускіх ашвары. У сілурахіріе татар
татарі кілі 1234 г. манастыр съв. Спаса апунсей.
Тагачанская ітуменія съв. Параскіи Поланікі
перешала як у Рым і тан памерла ў 1239 г., які
запісані парагорам Х у лік съвятых.

Манастыр логута пуставаў, там ал пераносе
не могло быць і гутаркі. Потым, калі знову зві-
лілісі манахі ў манастыр съв. Спаса, Беларусі пе-
ражывалі паважны рэлігійны заніпл, але да гтата
да XVI в., дзалучаніца амаль бесперарымная
войны з Масквічына. У 1563 г. Польшчы зай-
мае Іван Грозны; усі бағацьці з манастыра съв.
Спаса, як агулам з Беларусі, вымовінца ў Маскву
манастыр пусцілі зноў.

У 1580 г. Сыніні Батура выганеніе расейскія
войскі з Польшчы, але манастыр съв. Спаса ў
Саліні з усімі маємасцімі аճаде звітам.

У XVIII в. беларускій юїнікі мітраполіт на
раз старалії узінавіа манастыр съв. Спаса, але

іншое палажэнне пагоршвалася з дні на дні
і таму не змаглі ажыцьцівіць сваіх намеру.

У 1821 г. расейская юла ўтвараніе звітам
з межай саве імпіріі; наркун съв. Спаса разам
з манастырскім маємасцімі перадаўші на руки
піараў, але ўсю на некалькі год, бо юж у 1832
г. манастыр з ўсёю маємасці перадацца кадын-
каму корупсу, а наркун съв. Спаса заміненіа
на працаслайную і 7-VII-1833 г. перас্লычненіа.
У 1835 г. пераносілі ў Польшчу працаслайную
спархі і перайшло зі калонікія корпусу мана-
стырскую маємасці і у 1840 г. у Сельцы адчы-
неніе працаслайной жаночы манастыр.

Ал гтата час палажэнне манастыра съв.

Спаса быўшым усталівалася, азік доты часі
было гутаркі ал пераносе мончай ў чыністор
съв. Еуфрасіні. Калі потым распачала гтата са-
рарані, расейскія ўлады калагчыні гтату суп-
раціяцілі. Толькі ў 1870 г. 28 XI на стараніе
полашкага працаслайной ят. Савым і з дзволу
Святыніца Сыноду кілікій імпіріі Арсень
распачаў у Польшчы срэдні палекі праве руки съв.
Еуфрасіні. Гтата часка мошчай 23-V 1871 г.
была прыменена ў Прабражанскія царкві
Спакія манастыра ў Сельцы.

Срэдні перанос мошчай съв. Еуфрасіні
запісані ў 1909 г. палімалісі шматлікім ўзда-
нью расейскія галасы пераваса такога ўзда-
нью: «...Каталікі, як ведама з гісторы, скількі пры-
значылі Еуфрасініо съвіттою свое наркун. Та-
му жонка ніават башца, каб зламілі піланіваніа
пераносу мошчай праз. Еуфрасіні ў Кіні ў Поль-
шчу, якія спачынае вілікія прыпременіні і
шкоду для працаслайні». (Титов «Груды Кіев-
ской Дух. Акад.», т. IV, 1910 г., стр. 544.).

Перанісеніе мошчай у Польшчы.

Не зважаючи на розныя пераносы рэлігій-
нага і палітычнага характеру з боку расейскіх
уладаў, Беларусь не могла забыць за юшы
монахів іх памочі, якіх тады на землях
Савініа ніават вілікія суправаджанія.
Кораткі можна сказаць, што няяленыя рашткі съв. Еуфрасіні
былі вынесены з Кіні з суправаджаніем найблізіні
тагачанская і кінускія царквы. Спакія манасты-
ра, як інвесція патронка Беларусі, ёсць годная
гэтых почасніц.

На Дніпрахі каррабі з юшыні съв. Еуфрасіні

прыпаміл 695 верш., затрымлівалася на даро-
зе ў гародах: Рыбніце, Рагачаве, Старым Быхаве,
Магілёве і Орши. Далей ал жа на Польшчу пераво-
зілі мошчи суправаджаніем, а да манастыра съв.
Спаса зноў у каррабі на р. Палеце.

Усё падарожжа суправаджалася бағаслужы-
німіца падчас затримак. Увесі штах, кулью пра-
воздзі мошчи, даслупалі аграманіе на юшы
вінкі. Варты юшай, што ў гэтых узрачністакіх
тады была ніават рознавіа сістера наркун, а вілікі
кінускі Канстанцінія прэрэпізітаваў самога цара —
гэтых фактаў кама са сібе, якое вілікія значы-
цівіті прымілі расейскія ўлады да пераносу мо-
шчай съв. Еуфрасіні.

І тады пасля 743 гадоў разлукі, у дні, якіе
свята 23-га траўня 1910 году, манастыр съв.
Спаса ўжо ў зусі адменіні утварае

вітау наявнім речіткі сказе першею ігумені. З уримчимістю багаслужуванні при атрамадіні наявне вербиків з дахівків кутку Беларусі і з узедом шматіліка хуленістів і прадстайківів нарсака раселенської ураду чинні съв. Спаса ў цікаві дзвінні стаєлау їхарке съв. Спаса ў цікаві дзвінні звязаців із калінім руінеглаа зі вісанастасі.

Далейшая доля мношчай съв. Еўфрасіні.

Нідогуа аставаліся ў супакі наявнім мношчай съв. Еўфрасіні ў Спасскій царкве. Відаць, што съвантан мусіла падзяліць першыні ролінга краю.

Хутка пасля выбуху вілікае кастрічніка рэвалюцыі бязбожная рука начала ганбіць съвантан агенцы і агулем усё скініце. І вось дні 7-га ліпеня 1922 г. у «Віцебскіх Інвестыях» № 127

а. Д. Гарошка.

На розныя полі розная доля

Дыльце наядзеннія грушкі амаль таго самага дні наядзіліся на съвет, але пірорубіні доля спаткала іх; адна трапіла ў вікті сал і стала Садоўкаю, а другая ў съмніні пусты агарод і астасла тым Даічкаю. Раслы юні незадаба але съв. і бачаць турыадзі з сабою.

— Ах, якак тут роскана і снабода, — хвалілася Даічка перад Садоўкаю, — пераходзь сюда за мене. Тут гулікі холісь дарыжыміся.

— Мне і тут не кепкаса, — азказацца Садоўка, — Тут паважныя суседы, аукраты даглажы.

— Даічка! — перарабілася Даічка. — Гэтаж ніхоленіе.

— Паглядзі, як прыгожа выглядаюшь на съседзі, нікага съмуду гноўбіці на іх ні знань, — пребадзіла першыні Садоўку.

— Гэта ўсё чуч жуможных контам, усё гэта чужаецы. А да таго гэта ўсё старое, пічончое. Вось пабачыны, і пакаку, як трафа жыць.

Аздан але віюю гарукту перару́вай садоўник. Із зразд'я верх у Садоўку, рашчапіць не кнут, камельчик і усэліз' туды нейкую маденскую галінку і да замазаў рачніц пеікій майдані.

— Ах, якак ты, ніничасна! — ківакоў гавінкі, прытварылася Садоўка. — Казала я табе, пераходзь сюде; не пастухала, дак ўсё пратапаці.

Садоўка маўчала. Ей савіру́м было не да гутаркі.

— Які візек, які візек! — шумела Даічка. — Так ніхласціра разы і мячч прыкінціца бышам зітгучы, замашава, замашава раны. Які ніхоніи садоўник, зіты скурадзёр, катарэзник, крыва смок, жыварэз... Да сенсе ён не падступніца, і на галінках павалыўка калючкі і ўсё абрэстуя такім калючым гальблім...

звязаўся артыкул: «Полашай курсантам аб мношчах съв. Еўфрасіні». Артыкул пачынаўся: «Мы, курсанты, чырвонармейцы і камандны склад, катрэу...» (Цытую павольно «Пішэлёнку Повішэння» з 1927 г. стр. 74). Далей гаварылася ў артыкуле, што яны агламілі мношчы съв. Еўфрасіні і што ў дзіні звязаній толькі струхнулі косы. Што з гэтым «касінім» зроблена, у артыкуле не гаворыцца. Потым у прыгаданых гутарках з пазначаніем можна было заведаць, што даманіні съв. Еўфрасіні разам із спрағаванімі мношчамі перанесены ў музэй. Дзе яна сініна? У сучасных аbstавінава ѹжка заведаць. Аздан трэба спадзівіш, што звеся малітва і застуপніцтва съв. Еўфрасіні, хутка прылез час, калі праўда выйдзе на тачкіне свято.

а. Д. Гарошка.

— Як ты не сінішайся рассы, а ўсёруона будзе забусы аластала, — не давала сунакою Даічка. — Даэзг тэя відана, каб твой стары садоўнік дазволі табе быць перадальным дрэвам з пасады?

Прайшло пару гадоў. За гэты час Даічка разрасліся. У яе гальбі часта здзялілі праседжілі гутаркі, каршуны і соні, а ў лісцініх тулழі буйны пінер. Садоўка такія стала вялікі дрэвам, толькі у атмену ад Даічкі мела прыгожую карону і чистую кару і на галінках імя лягіца-калох. Садоўкі час ад часу абдарыўшыя непатробынія галінкі, аўкоту наакоў не звяло і неніта падсыпні пад кэрэні. Ня раз ён подніў любімай чаладзю гутаркі і ўскаківіцца!

— Есь, чым прыбываю, — шапашца іздаволеніе Даічка, — нары тых галінкі і галім кальмель чорнай зямлі наўокал. Вось у мене ёк зусім іншая реч: уся абрасла — гальбы дик і прырасімы, ін падзені, і наўокат табе ганарыста...

— Яко-же тый таварыства? — снігальца Даічка, пачуўшы апошнія слова суседкі.

— Ціж сама ян бічыш? Тут табе краіна, зядоўнік, лебязі і асот пазырастай чутні вышыні цібе. Гэтак сажа паступаўшы таварыства, самое перадаўшэ ў раслінныя съвенте. А зробіх лепшых зелян ды і не пералічыш: ёпрай, брычка, віяркі, кашэлік, кашэлік, ёпрай, ёпрай...

— Не хачела-б я быць у гэткім таварыстве.

— Бо ты сама сталася аластала.

— Чым-же я аластала? Вырасла ру́біна з табою, а наят боліны і шырэй; лісініе маю шыраре і прыгажайшыя, чым тае, на кары не знаю ані луўнайкай, ані брузгай мозу.

— Але гэта ўсё знякі нівелі і глюбінені.

— У тавій гутаркі, підзял, такая самая праўда, як у калішнім твай самахвальстве дарасці да сонца, перарацься неба. Ципер нешта спыніла свой рост.

— Сыніла, сыніла, — перакрываіла Даічка, — У мене цівер знякі іншыя залады і я ўважаю на ўсё ста прондайтү. Ципер усе сілы траубі скіраваць на падзіхтоўку пінету.

— Я так сіма пра пінет старасою.

— Што, ті? Не сымніла-б ты сінету сінішь віетам. Што такое калевата, як ты, мажа злобіцца сплюзіц?

Прычына ясна. Садоўка ўкрыліся прыгожым съветам, што Даічкі аздан было яго не шмат.

— Чаму-же ў шабе так маліць пінету? — спыталася Садоўка.

— Затое лісініе маю шмат. А што за карысць, што ў цібе за пінетам і лісінія ня відаць?

— Чакай, лісініе ў мене будзе дазволі, пабачыш, як толькі падзісткі аладуць.

— Ты, ядаць, у садзе ніколі не зможаш вызьбыцца старых перакрыткай і забабоніў. Треба ла-зінь жыцьце пановам.

— А хіба ў новым жыцьці непатрబен цвёт? Тэж сама зібралася ўсе сілы скіраваць на цвёт.

— Гэта было злойней, а чинер большы, як цвёт патрబныя піламі.

— А икініжа ты способам можаць мець пла-мі цвёт цвітеть?

— Карашні і матылі мія прынесці весткі, што новая наўака ўсе зібреці. Яны энэ пакіну-лі сваіх настайникаў-вусныя.

— А мой садоўкі ўспічча вусныя дзе толькі чока. На чын ўшо некалі разду апаль-ваў іх і апірсків ічым. Ей кажа, што вусны воніх нағародныя ворагі.

— Што твой стары чут ведаць?! Ей толькі і змян рэзань за іншыми. Ей ішча чаго тагоу на-думчы націца, як пасынкі застайлі.

— Лицей-ж як паслухаць, чы матылі.

— Бачу, што на табою шакала гадарына. Ты сълізін і на бачы, як із зібе зылакуючы і ауэрніваючы...

— Я ўжо скінілікіна пазнадобла добра і ба-чу, што Ей аба зіне зблізі добра і ніколі мне не ашукнё. Паглядзі, ян твае настайкі ішча не ашукнё.

— Тут і глядзішь якія чаго. Мас настайкі: гутаркі, каршуны і соні, яны знаюць мудрасць чутнаго съвету. — Злоніца алацала Даічка.

— Ніхланіваны, які толькі начаці аладыці пі-лісткі, съледз зімі пасынкі і звязаць з Даіч-кі, а вусны зняліца грывзіц лісініе.

Садоўка ўкрылася зеленою і сіманія звязкі, як бойная раса, акрала ўсе галінкі. Тымчасам Даічка на мела нават чын шалініненіе; вусны ёблей яо дазволіні.

— Што з табою сталася? — спыталася Садоў-ка.

— Даэзг твае спонстраваныя піламі і вер-нікі настайкі? Ці ўні приходзілі жарына канен ішчай?

— Чакай, яшчэ прыцас мой час.

Час ішоў, нахадзілася лета і толькі на некаторых галінках Даічкі пачаці пасынкі новым ліс-ті, бальшыні галіні пасокса і пакурчыліся. Там горад Даічка, якія націсьнілі замасацілі з таго, што на Садоўкі абразлі науцік і п'юкі, чинер лажыліся за таго, што спрадца ўсё сваё злекіні і на-званіну высалілі.

Лета гадзін Садоўкі гнуслі аз сочных гру-шч і садоўкі падзілі аукраты кожнамі галінкамі, каб не алацалася пад сочнымі цікірамі. З усіхслівіа на ўсіх галінках Садоўкі дуб-ля прастойнейшай якімі аз галінкамі і любімай садоўкі звязаўся.

жыміліладамі. Тада Салоўка, бышшам моладая маши з любым зеңшем на руках, пакорна схизла свае сільмы галінкі. Затөп пустын і сухін гайдан. Даңқи тырчыл высока, аяк пакупіл іх яна высушыл і не паламай венер. Тынж галини Даңқи, што ўчалелі вымбілдісі кирих горласыць, на наступны год спалазді некалькі невіянікі кісілешін-даңқи. Аз таго часу Даңқи больш не дакарала Салоўка.

Анатолій Жемені.

шмат на свай вартасыць, таму перадрукоуваєм иго наанда так, як мае быть.

Редакции.

Якое съяту харство!
На харство — цыньяны плямы.
Цын-ж рука шудоўны Створ
Пад сонам нурзае пырасы...

Якін контуры на гле
Съяту выростаочы і рысы?
Ящы из үмбер, ящы из сладу
Зарюю высипына прыяс...

Жыве ён... Курчышца анал
Красы ли брав діхін сунимежка,
Хто-ж гэта зноў, мой родны брат,
Салы упокат хшва рэжа?

Чые-ж візенюча ящы
І тиуща гэтак слізуты?
Ші ис касу саю Кашчый
Над газавой заносын съяту.

I краем правага панча
Слыре збои хмар гарбатых?
А мо' гатуе страны чар
Снах матгутава Гэжата?

Лінке съяту харство, —
Минне колеры і бінд...
Гляданьц вачмы зордай Створ
На образ Януса двулікі...
Уладзімер Даңзік.

мі часта зынецаже разлікін пачуць, распльс-
заючыся аб разных бессароных плогдуствах,
нападзілера разбізечанасын у ляжкі і конаку,
гэтым чынам інні прычыненча да неабільчым
наступства...

Малівамі абіцанкіні пабуджав народ да ня-
нікісім і бунты... і замішанын, які рыхтую-
зекамінную руку і спорычыненча да беспа-
ротных школы грамадзкага дабра...»

«Нерадын! Мы мусім прызнань з вакім же-
зем, што у шматлікіх народоў Божай і Царкоўнас
права, якія чыста плюзаке, звыканыні і па-
топтыны. Духавенства напат на ўышышае ерапхії
пазыгантан з іхных пасаду, паміжкона і Узвіз-
нем, але перанікожана у выкансоніі сваіх аба-
вілака...»

Канеи вайны на прыніс жаланіа міру. Нан-
цы супраністаша адна другой, бо ни маюц
узаменіта даверу. Азбраненые зabolашвания,
поплікаючы несупакой у людзкіх сэрцах.

Энтыкліка канчесін за склікам да супольнае
напіті ўсіх вернікоў дні 26-га сакавіка. А да
грамадзкіх кіраўнікоў звыярташа Съячейши
Айшеч, каб яны узімілі, што «няма больш салі-
нае грамадзкіе асновы, як хрысціянская наука
і забысьпечаныя свабоды для духовенства».

МИЖНАРОДНЫ КАНГРЭС КАТАЛІЦКАЕ ПРЭСЫ У РЫМЕ.

З нагоды Святога Году съёзда ў дніх 16-19
ноября албілусь Міжнародны Кантрэс Каталіцкай
Прэсы у Рыме. Ім у удзелнічалі делегаты ад 20
краін. Галоўнай тэмой Кантрэса было: «Каталіц-
кай прэсе на службе спрадвядлівасці і міру».
Гэтая важная тэма, а так-ж і працова Съячейши-
шага Айша да кантрэстай мела жывое подгучы-
ле ўсім съвоне.

ВАЖНЫ ДЭКРЭТ КАНГРЭЗАЦЫ СЪЯТОГА УРАДУ.

У канцы лютага г.г. Кангрэзация Съятуога
Ураду албілусь дэкрэт, які нармую адносі-
ны Каталіцкіе Царквы да экуменічнай руху. Па-
полна гэтага дэкрэту:

1. Бізкупы наўмын вызначылі кліфікацыйных
съяціароў, якія маюць съязніць за дзеяньнісью
зкумінічнай руку і упакаць за публікіні,
якія агравораныя справу падзяліні да ства-
рэмы інформаційную службу для некаталікоў,
якія хочуть пазнанія каталіцкай науки.

2. Гэныя звычайніні съятары мусіні бясьц
аб чыслічнай науки.

3. У бағаслоўскіх дыспутах могуць удзельні-
чаць толькі съятары ведамыя з саю науку і пер-
насі; съяческія асобы так-ж мусіні мець да
гэтага адузімны дазвол бізкупу.

4. Мешанін зборы не павінны займаць спра-
ваю івер і мараінскі, але такім пітаннямі,
як: абарона прыроднага права, хрысціянізму,
грамадзкага парадку. З нагоды гэтакіх абору-
чысла ладзін супольных урочышчах бағаслу-
жэнін, дазвацьніні толькі такія супольныя
маліты, як: «Оіча наш».

Гэтага дэкрэту вікілкай прыхільнае подгучыле
нават у шматлікіх пратэстанцкіх кругах, анак не
абіцілосі і бяз крітыкі з боку некаторых съя-
тараў. Да гэтага часу каталікі агульна із узел-
чылі ў экуменічным руху, што гэтак ўзел дэл-
зываленія і дакладна азмачаючы межы гэтага
Узелу.

ПРЕЗІДЕНТ ТРУМАН АБ ЭТЬЦЫ.

Недайна на канферэнцыі прысьвечанай паша-
наванію права, якай албілася ў Вашынгтоне,
прамаўліў прэзідэнт ЗША Г. Труман. У гэтай
прэзідэнтава съятара выкідні Тады Камуні-
стычнай прэсе паднімаючы, што Ватыканскі

«Калі мы на будзем мень здаровых мараль-
ных асноваў, мы нас пераможем таталітарны лад,
які на вары ў нас і ў якіх правы асобы да выніт-
кін права дэргіжыя».

«Асноўны падставы для закону нашае на-
шы даў Майсей на гары Сінай. Гэтых падставы
да майных правы узяты з Старога Запавету і
ад саб. Матея, ад прар. Ісаі і саб. Наўя. Я на-
мушо, што мы застакоў падзяржым гэту ў-
зану дні».

«Наіважнейшай спраўле нашеа і кожнае ін-
шое наці на ўзану іссы, узгадніць і нахаваць
звязкі. Калі дзеянія наўмы даубре ўзгада-
нічае аскролізде, тады мы здох з іх зыходзіц
на безздрожа. Думаю, што мы замалі звыяр-
таен узагі на неабізнонсьць прычынайшынні дзі-
нічнай дуны маральнага каджэс».

«Мы мусім вучыць іззанам, чэсны, этикі і
чарыдлівой права».

Далей Прэзідэнт заклікаў ізрэкі, школы і
секты наўкіраваць усі маральныя сілы азіркіан-
скай народу супраць ішчарніні пашыранага
арганізаціонага злочыну.

ПРАЕКТ КАНФІСКАЦЫИ ЦАРКОВНЫХ ЗЕМЛЯЎ У ПОЛЬШЫ.

Прэзідёр польскага камуністычнага Ураду Цы-
ланкіскіх земляў у Сойме лін 6-6 праект кан-
фісікаціі землі, якія належалі да Каталіцкіх
Царквы ў Польшчы. Паводле гэтага праекту, Цар-
кве пакіненіем толькі землі заніні касыблімі,
лагостамі, племянімі, да ў некаторых парахіях
ад 50 да 100 га... — усе іншыя землі ў першу
чаргу манастырскія маюць пераіссяць бісплатна
на уласнасцьні дзяржаве. Варта зазначыць, што
у папірніцкім земельным рефорам камуністычны
Урад у Польшчы зусім не чапну зычельнае ўлас-
ніні Каталіцкіх Царквы.

ПРАСКІ АРХІВ. БЭРАН АДАЗВАУСЯ.

Інтэрнаваны ў саю палацы ад 16-та чэрвеня
и. г. Праскі каталіцкі архібіспук Я. Э. Бэрн на-
даўна пераслаў на парахіі Піраг ліст, у якім па-
лаціў інструкцыі, як атрымаваць съятары адпуд-
шыті Ураде. У інструкцыіні гаворыцца так-ж
да атрыманні адпушткі у турмах, да разлігінні
практыкі забаронені.

ПРОБЫ УВЕСЬШ РАЗЛАД.

У Чахасдовічынне на мейсце наядуна памे-
шчага біспука ў Банскі Бястрыці Э. Шкрабіка
Андрэя Камуністычнага Урада назначыў адміністра-
тара, засунуспандылілі съятара Дехата. У ад-
казе на гэтакіх біспрасткіх кругах, Урады за-
сунізіваліні съятара выкідні Тады Камуні-
стычнай прэсе паднімаючы, што Ватыканскі

Беларусь ўчышаюча ўнутраныя чхаславацкія стрэны і перакіджаючыя сбязіваюць біскунскія наслеўнікі «надзеі» і «авеніі» людзей.

ПРАВАСЛАУНІЯ И СВЯТЫ ГОД.

Праваслаўныя архімандрит Партнір на заборыні брацтва св. Атаназія ў Александры выказаў туту, што праваслаўныя папіны прыдучинна

БЕЛАРУСКАЯ ХРОНИКА

АНГЛІЯ.

«На шляху» друкам.

Пасля амаль двухгадовага ператынку сёлства зноў начаў выходзіць часопіс «Згуртаванні Беларусь» у В. Брэнтуні «На шляху» і гэтым разам у друкаваны выглядзе.

Для патріотычнай прыядычнага выхаду часопісу заранейшана Беларускі Выдавецкі Фонд у Англіі.

АУСТРАЛІЯ.

Аб'еднанне Беларускіх Лекараў.

У вакіу масане эмігранты беларусу з Немеччыны ў Аўстраліі вілікую частку складаюць беларускія Лекараў на Чужыні (АБЛЧ) яны зліліся ў Аўстраліі. Да гэтага часу ўсе яны прынаходзяць не па прафесіі. Ціпер дзеяя практиканты і зухоўцы самапомочні і звязаныя разом з лекарскімі іншымі нацыянальнасцю за свае прафесіональныя прыялы і лепшыя экзамены на пажынені юныя арганізаціі азліліся АБЛЧ у Аўстраліі.

Беларускае Аб'еднанне ў Н. С. В.

Сёлста дыя 28-га студзеня адбыўся ў Сыднейскім арганізацыйным Зьезд беларусаў з усёй Аўстраліі. На зісьведзе пастаўлену заснаваць Беларуское Аб'еднанне ў Н. С. В. і выбрана часовая кіраўніцтва з 7 чалавек для апрацавання статуту і легітимізізаціі.

ГІШПАНІЯ.

Беларускія рэпрэзентанты ў Мадрыдскіх тэатратах.

З нагоды свята св. Тамаша Аквінскага ў тэатры «Эспанія» ў Мадрыду адбылася шматлікія канфэрэнцыі, якую праводзіў сбір «Гішпанскія Каралеўскія Акадэміі». Ф. Гарсія Саенчес. Падчас канфэрэнцыі на сцене тэатру прысутнічалі прадстадукты нацыянальных наўкоўскіх колупа і прадстадукты нацыянальных наўкоўскіх прысутніч

да малітвеннага пахолу католікоў у Св. Годзе. Мік іншым бы казаў: «Афіцыйная мы мы ўздельніцем у абкодах Каталікіе Царкви, азін прынятва ў нашых малітвах мы наўніны прылучыша да Урачыстасці Святога Году, бо вінешнене Каталікіе Царкви да аўгустынізму заслугуе ўсе гэта і супрана гэтага мы мы маём іншых за- сніроўгат».

мі прадстадукты беларускага народу для выхаду землі Беларусь.

Гэтая срамова сваі патріотычным звязкам і крэтыкаю большавіскімі тыраніі была сапраўдна боюзом у тым асародзлі, якое да гэтага часу знаходзілася пад уплывам большавіскіх пропагандыстаў і мэда шырокасці полгульні ў беларускіх эміграцыйных кругах ЭША, а так-жэ і ў нарэжай прусе.

Вартасны тэстамент на карысць Беларусі.

Амерыканскі мільярнер Розенфельд із Сантага Ро-за ў сваім перальсвіртоўнікі гаспадарэнія запісаў усе свае гроны на дзеяцельнасць штабіту ў Беларусі. Амерыканскі суд па пераказе тычысання грошы на пераказванне Каліфорнійскаму Штату, бо сучасная савецкая «беларуская» ўлада не мае сэйдзі канзулату ў Амерыцы.

Гэтая вестка ёсць панізаўшыя доказам, што съект пачынае не толькі цікавіцца дзялою Беларусі, але азначанса панутне злейшое жаланне прыісні з помніч.

ІТАЛІЯ.

Новая наўковая сіла.

У сіжнікі мінулага году ведамы беларускія каталікі сінтар п. А. П. Татарыновіч памысля скончыў вынізішнюю студы ў Папскім Усходнім Інстытуце і абароніў докторскую працу на тэму: «Святыя Кіраліс Біскуп Тураўскі і яго духоўнае наўчанні». Жадасі а. др. А. П. Татарыновічу посыпаху будучай прынам.

КІТАЙ.

Суміна долі беларускіх сінтароў.

Толькі недавна лайшыла суміна вестка з Кітаю, што беларускія аічы марыніне: А. Ішкота, Я. Гірманіч і Т. Пазава, якія добра час працавалі ў Харбіне, арыштаваныя кітайскімі камуністичнымі ўладамі ўкансі 1948 г. Лёс іх інвалідны; их выключана, што некаторыя з іх ўжо мірні.

НЯМЕЧЧЫНА.

Дзейнасць «Харытасу».

Каталікі Беларускі Камітэт Харытасу ў лягеры Ватынгіт ў 1949 г. дамагаў 24 асобам выміграціі ў ЗША (8 католікоў у 16 праваслаўных) і падрэктаваў дакументы для дадзеных 19 асобаў (католікоў і 11 праваслаўных). Лік гэтых невялікі, азін капі ўсёвядамі сабе, што ў зісьтралі католіцкай энграцыяній службы наўніна беларуса, дык і так зроблена ніяма.

У лягеры Ватынгіт заснавалася першая ў історыі беларускага скіўтнага дружыны марскіх скіўтаў. Дружына мае сваю сцябліцу і выдае часопіс «Нашыя ветразі».

Цацьеўтая Канферэнцыя ЗБСЧ.

У лягеры Розінгтай ды 19-га лютага г. адбылася цацьеўтая Канферэнцыя Згуртавання Беларускіх Скіўтаў на Чужыні, у якой удзельнічалі прадстадукты беларускага скіўта з Ангельскаскімі землямі Нямеччыны.

Пасля Урачыстасці Службы Божай, якую з гэта ногоды адправіла ѹп. Васіль, узелены прыступілі да нарады звычай. Высушчаны спрадавачам талобуну кіраўніцтва ЗБСЧ, замест выбару новага кіраўніцтва даручылі загатавішній управе прадставіць працу да наступнае Канферэнцыі, у якой падтрыміць узеленічнікі прадстадукты ЗБСЧ з іншых краін.

Падзея скіўтнага, які вытворыўся ў выніку падзелу ўсіх беларускіх эміграцыйных прадставіцеляў на пікнікі залівіні, і не зважаюць на пікнікі іншыя іншакасці, прызнаюць патріотычныя наўніны і ўтрымуюць брані кактамі з усімі скіўтнікі групамі.

Для кіраўніцтва скіўтаў заснавалі дзеяльнасць назначана прадстадукты ЗБСЧ у розных краінах.

Запірэдана падзеньнікі на 1950 г., апрацаваныя Галубінскім Кіраўніцтвам ЗБСЧ.

У справе архідухіўых тых скіўтнікі азін, якія дзікаўлюцца ў Нямеччыне ў шырокім эміграцыі, пастаўлены перасланы ўх ў скіўтнікі Архідуху ў Ліндан на рукі а. др. Ч. Сіноўца.

Пастаўленуа выдаваны скіўтнікі часопіс і не-збіходную скіўтную літаратуру.

Чаргованы 4-і Канферэнцыя ЗБСЧ становіць падзялком прыходаў дзеяльнасці разьвітых беларускіх скіўтнага на эміграцыі.

Аб'еднанне Беларускіх Лекараў на Чужыні.

Аб'еднанне Беларускіх Лекараў на Чужыні сёлста ўвайхадзіць у чацвёрты год сваёго існавання і дзеяльнасць Арганізаціі была заложана 30-III-1947 г. на зісьведзе беларускіх лекараў у Марбургу. Год мінулы, як і ѹдэю, — пераламовы гады ў жыцці АБЛЧ. У гэтым гады АБЛЧ ў лініі эміграціі скіўт з Эўропы стае арганізація сусветнай абыгніцтвы. Сонячны сбір АБЛЧ раскінуў на шматлікіх краінах трах кантынентаў сцябліцу. Гэтаке распрышырненне, хоц і ажыжное арганізацыйную працу ў шырокім сеніхаркі, азін як не перырае, які гэта сцвярдзала практика ў мінулым годзе.

АБЛЧ сёня абыгніц, бяз мала, усіх бела-

П О Ш У К I.

рускіх лекараў, лінейстых і фармацеўтаў на эміграцыі. Колыкасыць сяброву абольшваеща ў міру росту абсалютнаў вінчайшых школаў Эўропы.

Эканамічнае палажэнне беларускіх лекараў у краінах эміграцыі вельмі цікавое, бо да гэтага часу ніводзі з эміграваўшых дзесяткі лекараў не атрымаў ані правоў, ані матчынскіх працы падылі свае прафесіі.

АБЛЧ надае свой непэрыядычны лікувальны часопіс «Медычную Думку». Сувязь з сібраніем ўтымбуючащая галубоў карасаніцынай і стала рассылаю інфармацыйных абежнікаў. Аб'яднанне ўтымлінаў стала контактом з іншанациональнымі лекарскімі арганізацыямі.

Беларускія лекары, ік і ўсі новая беларуская эміграцыя правінуюць прафесійную і грамадзкую з вераю аб наўмінчым і хуткім павороте на сваю вольную Башкуючыну.

ФРАНЦІЯ.

Галавы Сход Парыскага Аддзделу АБРФ.

У салі Хрысьціянскага Сынодыкату ў Парыжу дні 12-Іі адбыўся галавы сход Парыскага Аддзделу Аб'яднання Беларускіх Рабочнікаў у Францыі. Пасыль справаздачы старшыні управы і Раізіньене Камісіі разгрывалася шварокая дыскусія, у выніку якое назначана вымінчнае для пізнюю працу на бытучы год і ўзвелена абсалюторную ўступаючую упраvu, у склад якое ўвайшлі: Старшыня — А. Янівіч, сакратар — В. Кавалеўская, скарбнік — В. Мішкевіч. Выбрана так-жэ Раізіньену Камісію і Сіброўскі Суд.

У вольных прапланах нарушана і целы рад бягучых спраў з жыцця Сынодыкату і агульнаграмадзкага характару.

Агульны Зъезд БНАМ.

Беларуская незалежная Арганізацыя Моладаі ў Францыі склікае другі агульны Зъезд на наядзелю 30-га красавіка. Зъезд адбудзеца ў салі Хрысьціянскага Сынодыкату а гадз. 15.

НА ВЫДАВЕЦКІ ФОНД.

Сёлета прыслалі на Выдавецкі Фонд «Божым шляхам» і Фонд Добрае Кніжкі: Абрамчык М. 500 фр., Бакуновіч М. 200 фр., Будзька Л. 920 фр., Будзька Ч. 1,840 фр., Высоцкі Я. 1,000 фр., Кацяцін У. 280 фр., Мішкевіч В. 500 фр., Раманоўскі Я. 500 фр., Раманчук А. 1,000 фр., Санковіч Н. 400 фр., Скурат Я. 300 фр., Смайкевіч 920 фр., Шастак М. 644 фр., Янкік Я. 350 фр., Яшкевіч Г. 500 фр.

Карусеў Іваніл з гор. Мсціслаў шукае сваіх родных і знайомых.

Лапіна Алесія з Барысава, які ўвосень 1848 г. а阐释е ў Канаду, шукае Пячэрскі А. Пісаны на адрас:

Mr. Karusew I., N. Z. R. Gracefield, Lower Hutt, New-Zealand.

ЗАЛАТЫЯ ДУМКІ З БЕЛАРУСКАЕ НАРОДНАЕ ТВОРЧАСТЬ.

Узү́йся за гуж, — не кажы, што я дуж.
У іншым иначыні чысьце скавана.
У каровы язык дубі, а гаварыць, заказана.
У людзей пытай, да свой розум май.
Упартая каза — вочку карысыць.
У простых сэрцах Бог спачынае.
Упрадлісі злыдні на тры ліні, а ў голія віжывеш,
У прочкі зьбірайся, а жыта сей.
У родзе не бывае нарадка.
Усе ласы на чужыя прыпады
Усе птушкі крыліў маюць, ли не ўсе лятаюць.
У съеце дурні не пазводзіліся.
Усіх горне не ад сибе, а да сябе.
У піхкі балоце чэрні лідушица.
У чужым баку вочы на кулаку.

ВЯЛІКАЯ СТРАТА.

Выдатны красавічна Лурам з Сыла, Клары клікаў адночы на казаніе: «Згубленіа найблізкія скраб съвету: чытыць і пернасті. Хто яго знайдзе, хай прынясе ў захрыстю».

Да гэтага часу страта не знайдзена.

З Ь М Е С Т .

а. Леў — У шэрыя будні	1
а. Лазар — Сучасная бязожынка	2
В. Друга — Ты і Яна (прашы 10-ы)	4
Манах А. — Нічымык	6
а. Л. Гарошка — Мончы съв. Еўфрасіні	8
Я. Жмени — На розным полі рознан доля	10
Я. Невук — Імкенне (верш)	12
У. Дудзінкі — Ціменная плямы (верш)	12
На ролігійной пісні	12
Беларуская хроніка	14
Залатыя думкі	16